

ANNA STAROBINETS

HET RECHT VAN EEN ROOFDIER

EEN BEESTACHTIGE DIERENDETECTIVE

Met illustraties van **MARIE MURAVSHI**

Vertaald door **HERMA DIJHEMA** en **MARJOLIJN MUNTINGA**

2026

INHOUD

Hoofdstuk 1

Waarin ze alles doen om iemand te redden 5

Hoofdstuk 2

Waarin een feestelijke hymne klinkt 5

Hoofdstuk 3

Waarin een jachthond opduikt

Hoofdstuk 4

Waarin littekens een dier sieren

Hoofdstuk 5

Waarin gemoord wordt

Hoofdstuk 6

Waarin het heel zielig is voor het vogeltje

Hoofdstuk 7

Waarin het undercoverwerk gevaarlijk wordt

Hoofdstuk 8

Waarin het Verre Bos de Jacht wordt verklaard

Hoofdstuk 9

Waarin het leven angstaanjagend is

Hoofdstuk 10

Waarin gezigzagd wordt

Hoofdstuk 11

Waarin je niemand kunt vertrouwen

Hoofdstuk 12

Waarin dromen uitkomen

HOOFDSTUK 1: WAARIN ZE ALLES DOEN OM IEMAND TE REDDEN

‘Ze ademt niet,’ zei dokter Vogel somber. ‘Ik probeer nu snavel-op-snavelbeademing. Er is weinig hoop, maar ik zal tot de laatste snik voor haar leven vechten.’

Dokter Vogel draaide zich om, spreidde zijn vleugels, nam een flinke teug lucht en begon voor haar leven te vechten. Hij drukte zijn als staal blinkende bek op haar levenloze, spitse snavel. Even was alleen de ritmische ademhaling van Vogel te horen: in – uit, in – uit... Ze bewoog niet. Met haar nek in een rare hoek lag ze op een zacht, hagelwit tapijt van populieren-

pluis. Haar met een vliesje bedekte ogen staarden nietsziend naar het plafond, dat kunstig was bekleed met langwerpige zwarte steentjes en bloedrode rozenblaadjes.

Na een minuut, toen ze de hoop al hadden opgegeven, bewoog ze plotseling. Er klonk een hees, verstikt gekakel.

‘Wie ben ik? Waar ben ik?’ fluisterde de kip. ‘Ben ik in de wolken? Of in de hemel?’

‘Ze leeft!’ Inspecteur Das haalde opgelucht adem en draaide zich om naar de kip. ‘U bent niet in de wolken. Dit is het hol van Vosje. Ik ben zó blij dat u nog leeft.’

‘Wie ben ik? Waar ben ik?’ vroeg de kip weer en kreeg een hoestbui.

‘Kippen zijn écht taai,’ klonk de stem van Daskat. ‘En dom. Ik hoorde dat je ze de kop kunt afbijten en dat ze dan als een kip zonder kop rond blijven rennen, omdat ze niet doorhebben dat ze geen kop meer hebben...’

‘Ze moeten ú de kop afbijten voor zulke taal,’ zei dokter Vogel verontwaardigd. ‘En u,’ – hij draaide zich om naar Vosje – ‘u had haar bijna vermoord. Kippen zijn fragiele en kwetsbare wezens! Hun leven is van onschatbare waarde. Het is zo makkelijk om ze ervan te beroven! Dat was trouwens ook bijna gebeurd.’

‘Waar is mijn kop?’ De kip kwam overeind en zette een paar wankelende stappen op het tapijt van populierenpluis.

‘Blijf liggen!’ zei dokter Vogel gealarmeerd. ‘U bent nog heel zwak. U was er bijna niet meer geweest. Ik vecht altijd tot de laatste snik, geef snavel-op-snavelbeademing...’

‘Dank u wel, dokter,’ zei inspecteur Das. ‘Dankzij u leeft de kip nog.’

‘Deze kip leeft nog omdat ik een zwakke beet heb,’ protesteerde Vosje. ‘Mijn kaken zijn slap. En mijn kaken zijn slap omdat ik alleen maar groente eet, ook al ben ik een roofdier... O nee! Ze maakt vlekken op mijn tapijt!’

‘Roofzuchtige groente...’ brabbelde de kip en ging sneller lopen.

‘Voorzichtig! Ik heb dit gordijn speciaal laten maken!’ilde Vosje, maar het was al te laat.

De kip had met moeite het raam bereikt en bleef met haar snavel in het delicate gordijn van spinrag haken. De zilveren draden rekten uit en knapten af, de kip raakte verstrikt in het spinrag en de franje van elzenkatjes. Ze zwaaide met haar vleugels en stootte een vaas om met een boeket van jeneverbestakken en esdoornbladeren.

‘Had ik mijn kaken maar getraind...’ fluisterde Vosje.

‘Voel je je niet schuldig?’ De borstelige snor van inspecteur Das stond van verontwaardiging recht overeind.

‘Iedereen kan een weerloos, donzig meisje beschuldigen.’ Vosje knipperde met haar rossige wimpers en haar kin begon te trillen. ‘En wat... wat zou ik dan gedaan hebben?’

‘Vredelievende dieren aanvallen,’ zei Das somber. ‘En een moord plegen.’

‘Dieren aanvallen?’ Vosje was met stomheid geslagen. ‘Wat zegt u me daar? Ik val geen dieren aan. Alleen kippen.’

‘Ze valt aan...’ zei de kip die met het gordijn in de knoop zat.

‘En kippen zijn geen dieren?’ vroeg Das verbaasd.

‘Nee, natuurlijk niet. Wij zijn dieren. Je hebt bosdieren, roofdieren...’